

ငြိမ်းချမ်းရေး မဟာစာမန် ချစ်ဦးညို

Than Myint Aung, 2005

ပစ္စယအကြိမ်

ငြိမ်းချမ်းရေး မဟာတမန်

ကျေးဇူးတရား

ဤ 'ငြိမ်းချမ်းရေး မဟာတမန်' ကိုး ရေး သားရန် အကြံပြုတိုက်တွန်းခဲ့သည့် ဦးအောင်မွန် (တာဝန်ခံစာတည်း၊ မြတ်ဆုမွန် ဘာသာရေး မဂ္ဂဇင်း)၊ သုံးနှစ် တိုင်တိုင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အ ဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့သည့် ရတနာမွန်မဂ္ဂဇင်းမှ ဆရာမောင်မဲ၊ စာပြင်မှူး ချုပ် ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်၊ ဦးထွန်းလွင် (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီအေ)၊ ဦးအောင်နှင့် မြကေသီ (မဟာဝိဇ္ဇာ) (ဉာဏ်လမ်းစာပေ)၊ သမိန်သော င်း၊ ရတနာမွန် မဂ္ဂဇင်းများ ကို ငှားရမ်းသော ဆရာဦးအေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာဒီဇိုင်း) နှင့် အဘက်ဘက်မှ ပိုင်းဝန်းကူညီကြကုန်သော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအပေါင်းတို့၏ ကျေးဇူးတရားများ ကို မမေ့မပျောက် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါကြောင်း။

စာရေး သူ

ပဏာမ

ဤ “ငြိမ်းရေး မဟာတမန်” သည်ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ဝင်မဟော်သမာ ဇာတ်တော် ကြီး ဒုတိယပိုင်း ကို အခြေပြုဇာတ်လမ်းဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

မင်းဘူးဆရာတော် ဦးဩဘာသ၏ ကျေးဇူးတော် ကြောင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ရင်းနှီးမြတ် နိုးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့အနက် အဟော်သမာဇာတ်ကြီးသည်လည်း တစ်မျိုး တစ်ဖုံ စွဲ လမ်းနှစ် ခြိုက်ခဲ့ရသော ဇာတ်တစ်ဇာတ် ဖြစ်ပါပေသည်။ မဟော်သမာဇာတ်ကြီးကိုဖတ်ရှုလေ့လာ ကြရာ၌ မံသံဂေါဏောဂ္ဂန္တိသုတ္တံ အစချီဂါထာအရ

ဝိမံသနဒါနံ.....ပညာရှိလက္ခဏာကိုစံစမ်းခြင်း အကြောင်းဆိုင်ရာပဉ္စာခန်း ၁၉ပါး၊
(ယကဏ္ဍကပဉ္စာခန်း ပုတ်သင်အမေးခန်းများ အပါအဝင်)နောက် ထပ် ပဉ္စာခန်း ၈ ပါး၊
စုစုပေါင်း ၂၇ ပါးသော ပဉ္စာခန်းများ ကိုအထူးသဖြင့် ကြားဖူးဖတ်ဖူးမှတ်သားကြ ပါသည်။

ပဉ္စာပဏ္ဍိတ ပဉ္စာခန်းခေါ် ပညာရှိငါးဦးအား မေးခန်း၏ နောက်ပိုင်း
မဟော်သဓာသုခမိန် နိုင်ငံတော် ကို ပြုပြင်ခန်းမှစ၍ ဇာတ်တော် ပြီးသည်အထိ
ဒုတိယပိုင်းကိုမူ ပထမပိုင်း ပဉ္စာခန်းများ လောက် စွဲစွဲမှတ်မှတ်မရှိတော့ဟုဆိုချင်ပါသည်။

ကျေးစေခန်း၊ ဥမင်ခန်း ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားနှင့်
စကားစစ်ထိုးခန်း.....စသည်လောက်ကိုသာ ရေး တေးတေး
အမှတ်အစွဲကြွင်းကျန်နေခဲ့ပါသည်။

မဟော်သဓာဇာတ်တော် ကြီး၏ လက်ဦးဆရာတော် မင်းဘူးဦးဩဘာသ၏
စကားပြော အဖွဲ့မှာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းထခမန်း မွှေးနောက်
ချောက်ချားနိုင်စွမ်းရှိလှပေရာယင်းကို အခြေပြု၍ ရေး သားအပ်သော ဤ “ငြိမ်းချမ်းရေး
မဟာတမန်” ဝတ္ထုသည်စကားအရာအားဖြင့် လည်းကောင်း စာဖတ်သူ၏ သဒ္ဒါတရားကို
နှိုးဆော်မှု အရာ၌ လည်းကောင်း မူလဆရာတော် ၏ ပညာအရာအား မြူမှု န်လောက်မျှပင်
ကပ်ဝင်တွယ်မီရာ မရှိနိုင်ပါပေ။

ဝိဇ္ဇာနှင့် အဝိဇ္ဇာတိုက်ပွဲ အညာရှိ နှင့် ပညာမဲ့ တိုက်ပွဲ စစ်အလိုရှိသူနှင့်
စစ်ဆန့်ကျင်သူတိုက် ပွဲကို ဖော်ကျူး လိုသော စေတနာသည်သာလျှင်ဝတ္ထုရေး သူ၏
တစ်ခုတည်းသော အားထားရာ ဖြစ် အခြေခံ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ရသခံစားမှု မှသည်
မိမိတို့၏ ပါရမီဉာဏ် ရင့်သန်ရာအလျောက် သဒ္ဒါ၊ သတိ၊ ဟိရိ၊ ဩတ္တပ္ပ၊ဗာဟုဿ စွ၊ ဝီရိယ၊
ပညာ ခုနစ် ပါးတို့ကို ဆင့်ပွား တိုးချဲ့ရယူနိုင်ကြလိမ့်မည် ဟုမျှော်လင့်ပါကြောင်း။

(၁)

တိမ်စင်သော မိထိလာကောင်းကင်သည် ညနေဆည်းရီချိန်တွင် ရှင်သန်စွာ
တောက်ပနေ လေသည်။ အနောက်တောင်စွယ်တစ်ဘက်သို့ ပြုတ်ကျအံ့ဆဲဆဲ
နေလုံးကြီးသည် မိထိလာကို သံယောဇဉ်ကြီးစွာ တွယ်ဖက်ထားဆဲ၊ ရှည်လျားသော ရွှေရောင်
အလင်းတန်းတို့ဖြင့် ကုပ်တွယ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

ရွှေရောင် ဝင်းသော ကောင်းကင်ပြင် တပြန့်တပြောဝယ် အိပ်တန်းတက် ဗျ
င်းတစ်အုပ်သည် အရှေ့အီသို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။ မြင့်မားစွာ သော အထက်ဆီတွင် ကား
စွန်ရဲများ သည် ပျင်းရိစွာ တအိအိလှည့်ဝဲကြဆဲပင်။ ပုစဉ်းထိုးငှက်ငယ်တို့ကမူ ထက်အောက်
တောင်မြောက် ရှေ့နောက် ကူးခတ်ယှက်လိမ်ကာ အစာရှာနေကြသည်။

မိထိလာ ကောင်းကင်သည် ငှက်မျိုး စုံတို့၏ ညီလာခံသိမ်းပွဲသဘင်
ပန်းချီကားချပ်ကြီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သည်။

ထိုပန်းချီကားချပ်ကြီး၏ မြောက်ဘက် ဝေးလံသီခေါင်သော
အထက်တစ်နေရာတွင် သေးငယ်လှစွာ သော အစက်ကလေးတစ်စက်ပေါ် လာသည်။

သေးငယ်လှစွာ သော အစက်ကလေးသည် ကြည့်နေရင်းမှပင် တစ်စတစ်စ
ရုပ်လုံး ကွဲလာသည်။ အိပ်တန်းဝင်ဆဲ၊ အစာရှာဆဲ၊ အဖော်ခေါ်ဆဲ တခြားငှက်များ
အကြားတွင် ထိုအစက်ပြောက်ကလေးသည် အားလုံးနှင့်ခြားနားစွာ
ဦးတည်ပျံသန်းလာနေသည်။ ဦးတည်ရာ ကား မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့။

ပျံသန်းလာရာ လမ်းကြောင်းသည် ကွေ့ကောက်တိမ်းစောင်းခြင်းမရှိ

တစ်ဖြောင့်မတ်မတ် ဖြစ်သည်။ စွန့်ရဲများ၊ ဗျိုင်းများ၊ ပုစဉ်းထိုးငှက်များ ကျီးကန်းများ အကြားမှ ထိုးဖောက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံသန်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အစာရှုဖွေဟန်၊ အိပ်တန်းဝင်ဟန်၊ အဖော်ခေါ် ဟန်အသွင် လုံးဝမရှိ။ မိထိလာ၏ ရွှေရောင် ကောင်းကင်ကို လည်းကောင်း၊ အနွယ်တူ တခြား ငှက်များ ကို လည်းကောင်း သတိထားဟန် ဂရုစိုက်ဟန် အလျဉ်းမရှိ။

အခြားမလုပ်သော ပျံသန်းမှု ဖြင့် ထိုသဏ္ဌာန်ငယ်၏ အတောင်ပံနှစ် ဘက်သည် နိမ့်မြင့်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ မြောက်အရပ်မှသည် တောင်အရပ်သို့ ။

ရွှေရောင် အလင်းတန်းရှည်များ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ယုတ်လာသည်။

အမှော့ ၄၈ တအိအိ ချဉ်းနင်းလာသည်။

မိထိလာကောင်းကင်မှ ငှက်များ သည် တစ်စတစ်စ

ကျပါးပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကား မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ ပျံသန်းလာသော သဏ္ဌာန်ငယ်တစ်ခုသာ ကောင်းကင်ထက်တွင် သေးငယ်စွာ ကျန်ရှိခဲ့သည်။

သဏ္ဌာန်ငယ်သည် အမြင့်မှ အနိမ့်သို့ တက်သည်။

ဖွင့်ထားသော အတောင်နှစ် ဘက်ကို စုသိမ်းကာ လေဟုန်စီး၍ ဆင်းလာသည်။ အမြင့်မှသည် ပို၍ ပို၍ နိမ့်သော အရပ်ဆီသို့ ဝဲ၍ လှည့်လည်ဆင်းသည်။ လေးငါးပတ် ဝဲလှည့်ပြီးနောက် စုသိမ်းထားသော အတောင်ပံကို ဖွင့်ထုတ်ကာ ဖြည်းညင်းစွာ ပုတ်ခတ်သည်။

စုလစ်မွမ်းချွန်များ ဖြင့် တင့်တယ်စွာ သော ခေါင်ဆက်စံအိမ်ကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ စံအိမ်ကြီး၏ လေသာဆောင်မှ ဖိတ်လှုံနေသော အလင်းရောင် အောက်တွင် ထိုသဏ္ဌာန်ငယ်၏ ရုပ်လုံး ထင်ရှားလာသည်။

မြရည်လိမ်းထားသည့်အလား စိမ်းဖန့်သော အသွေးအတောင်။

ပတ္တမြားသွေးတင်ထားသည့်အလား ရဲရဲနီသော နှုတ်သီး . . ။

ကျေးသားငယ်သည် စံအိမ် လေသာဆောင်မှတစ်ဆင့် စံအိမ်အတွင်း သို့

အတောင်ဖွင့်ကာ ပြေပြေလျှောလျှော ပျံသန်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ခန်းမဆောင်အတွင်း : သဗ္ဗာလီတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သုခမိန်၏ ပခုံးထက်ပေါ်သို့ အသာအယာ နားလိုက်လေသည်။

“အမရာ၊ သားငယ် ပြန်ရောက်လာပြီ”

သုခမိန်က ပခုံးပေါ်မှ ကျေးသားကို ပွတ်သပ်လျက် သဗ္ဗာလီ၏ တစ်ဘက်စွန်းမှ အမရာဒေဝီကို လှမ်းပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီအရှင်”

အမရာဒေဝီသည် သဗ္ဗာလီမှထကာ အနီးမှ အခြွေအရံမောင်းမများ ဆီသို့ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ အခြွေအရံများ တိတ်ဆိတ်စွာ ပင် ခန်းမထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အမရာဒေဝီကိုယ်တိုင်လည်း သုခမိန်ကို လက်အုပ်ချီ အရိုအသေပြုကာ ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။

အမရာဒေဝီ ကောင်းစွာ နားလည်ထားပေသည်။ ပျားသကာတို့ဖြင့် နယ်ထားသော ပေါက်ပေါက်တို့ကို နေ့စဉ်ကျွေးကာ ရွှေချိုင့်၌ မွေးမြူသုတ်သင်ထားအပ်သော ကျေးသားတမန်၏ ဓလေ့သဘောကို အမရာဒေဝီ ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။ ကျေးသားငယ်၏ ဓလေ့ကား တစ်စုံတစ်ခုသော သတင်းကို ဆောင်ကြဉ်းလာပြီးသည့်နောက် ထိုသတင်းကို စံအိမ်တော် ရှိ အခြွေအရံ ပရိသတ်အားလုံးပါ ကြားသိလေစလိုပါက အိမ်ကြမ်းပြင်၌ နား၍ ပြန်ကြားလေ့ ရှိသည်။ အရှင်နှစ် ပါးသော သုခမိန်နှင့်မိမိနှစ်ဦးတည်းကိုသာ သိစေလိုပါက သုခမိန်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ နား၍ ပြန်ကြားလေ့ရှိသည်။

ယခုမူကား သုခမိန်၏ ပခုံးထက်၌ ကျေးသားငယ်နားချေသည်။

သုခမိန် တစ်ဦးတည်းကိုသာ ကြားသိစေလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

တံခါးစောင့်ကိုပင် အမိန့်မပေးတော့ဘဲ အမရာဒေဝီသည် ခန်းမတံခါးကို ကိုယ်တိုင် ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ပေးခဲ့ကာ စက်ရာဆောင် ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ခန်းမဆောင်ထဲတွင် မဟောသမာသုခမိန့်နှင့် ကျေးသားတမန်နှစ် ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည်။

(၂)

ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးထားအပ်သော ကျေးသားငယ်၏ ပြန်ကြားချက် အစုံအလင်ကို အစအဆုံး နားထောင်ပြီးသည်တွင် မဟောသမာသုခမိန့်သည် အကြောင်းခြင်းရာ အားလုံးကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ကြည့်ရှုနားထောင်ခဲ့သည်နှင့်မခြား ပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကပိလတိုင်း၊ ဥတ္တရပဉ္စလရာဇ်နေပြည်။

သင်္ခါပါလက အမည် ရှိ ဂူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် သူ၏ ပုရောဟိတ် ဖြစ်သော ကေဝဋ်အမတ်ကြီး။ ထို့နောက် ပမာလရာဇ်နေပြည်တော် ၏ ဥယျာဉ်တော် အတွင်း မှ အင်ကြင်းပင်၊ အင်ကြင်းပင်အောက်မှ ကျောက်ဖျာ။

ယခုပင် မြင်ရကြားရသကဲ့သို့ ဂူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်တို့၏ ရုပ်သွင်များ ၊ စကားသံများ က ပေါ်လာလေသည်။

“နံနက်အစော ညီလာခံမှာ ကတည်းက သင်တိုင်ပင်စရာရှိတယ် လျှောက်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ် ဦး ဒီနေရာကို ရောက်လာကြပြီ ပုရောဟိတ်ကြီး၊ လျှောက်စမ်း . . . အထွေအထူး ဘာရှိသလဲ”

ဤကား ဂူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ စကား။

“ဘုန်းတော် ကြောင့် နန်းတော် တွင် မှပဲ လျှောက်တင်စကားကြားဖို့ အရှင်မင်းကြီး အမိန့်ထားခဲ့ပါတယ်။ သို့ သော် အရေး တော် ကြီးမား လျှို့ဝှက်

လွန်းလှတဲ့အတွက် နား မျက်စိ များ ပြားလှတဲ့ နန်းတော် ထဲမှာ မတိုင်ပင်ဘဲ ဥယျာဉ်တော် ထွက် နှစ် ကိုယ်ကြား နှစ် နားဆင်မှသာ သင့်မှာ မို့ ကျွန်တော် မျိုး တို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာရခြင်းပါ”

ဤကား ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၏ စကား။

မြင်ယောင်ကြားယောင်လျက် မဟောသဓာသုခမိန့်သည် ကြားသိလိုက်ရသော သတင်းကို ထပ်ပြန်အောက်မေ့ဆင်ခြင်ကာ ပြုံးမိလေသည်။

စူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်တို့၏ တိုင်ပင်ခန်း။

“ကျွန်တော် မျိုး ကြီးဟာ နံနက်မိုးသောက်လို့ အိပ်စက်ရာက နိုးထပြီး မိမိရဲ့ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းစည်းစိမ်ကို သုံးသပ်လေတိုင်း အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော် ကို ဆင်ခြင်မိရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတော် ကြီးမားလှတဲ့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ချီးမြှောက်မှု ကြောင့်သာ ငါ အခုလိုတင့်တယ်စွာ စံရပေတယ်၊ ဒီကျေးဇူးတော် ကို ကျိုး နွဲ့စွာ ပေးဆပ်တုန့်ပြန်ဖို့ ငါ ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် မျိုး ဆင်ခြင်မိပါတယ် ... မင်းကြီး”

“သင်က ကျေးဇူးတော် ကို ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ပေးချင်လို့လဲ”

“အရှင်မင်းကြီးကို ဟောဒီက ကပိလတိုင်း၊ ဥတ္တရ ပဉ္စလရာဇ်ပြည်စံတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်အ ဖြစ်သာကမ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်မှာ ထီးဆောင်းမင်း တစ်ရာတို့ကို ပျပ်ဝပ်ကျိုး နွဲ့စေပြီး တစ်ကျွန်းလုံးကို အစိုးရတဲ့ ဧကရာဇ် မင်းကြီးအ ဖြစ် ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးလိုလှပါတယ်”

“ဇမ္ဗူဒိပ်အလုံးကို အစိုးရတဲ့ ဧရာဇ် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဒီအ ဖြစ်ကို ရနိုင်မှာ လဲ ... ပုရောဟိတ်ကြီး”

“ကျွန်တော် မျိုး ရဲ့ အကြံအတိုင်း လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဘုန်းတော် ကြောင့် ထီးဆောင်းမင်း တကာတို့ရဲ့ ဧကရာဇ်မင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“ပုရောဟိတ်ကြီး ရှိဆဲ ဖြစ်ဆဲ အခြေထက် သာလွန်ကောင်းမြတ်မယ် ဆိုတာကို

ဘာကြောင့် မလိုက်နာနိုင်ရမလဲ။ သင့်အကြံက ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“နားဆင်ပါ . . . အရှင်မင်းကြီး. . .”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၏ အကြံအစည်းများ မှတစ်ဆင့် ပုရောဟိတ်ကြီး၏ နှလုံးသဏ္ဌာန်ကို မဟောသဓာသုခမိန် ထွင်းဖောက်တွေ့မြင်နေသည်။

စူဠနိဗ္ဗာန်ဟူသောဒုတိယမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး၏ ဧကရာဇ် ဖြစ်ခဲ့သော် သူလည်း ဧကရာဇ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ကြီး ဖြစ်မည် ဟု ကေဝဋ် ဖြစ်ခဲ့သော် သူလည်း ဧကရာဇ်မင်း၏ ပုရောဟိတ်ကြီး ဖြစ်မည် ဟု ကေဝဋ်ပုရောဟိတ် တွက်ထားချေသည်။ စင်စစ် ပုရောဟိတ်လည်း ဘောဇာမီးနှစ် မီးကို ကူးညှိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလောဘမီးနှစ် မီးသည် ကမ္ဘာလောကကိုပါ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းစေမည့်မီး ဖြစ်သည်။ ဗမ္မူဒိပ်ကျွန်း၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု ကို ခြိမ်းခြောက်မည့် အန္တရာယ်မီး ဖြစ်သည်။ ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် သူ၏ ဉာဏ်ပညာရည်ကို အဆိပ်ရည်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းစီမံနေချေပြီ။

သဗ္ဗာလီမှခွာကာ ခန်းမတံခါးကိုဖွင့်လျက် လေသာဆောင်ဆီသို့ မဟောသဓာသုခမိန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြည့်ဆဲ လရောင် အလင်းဖြင့် မိထိလာ နေပြည်တော် ကို ရှုစားသည်။ စင်စစ် လရောင် အောက်တွင် မိထိလာ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်သာ တွေ့မြင်နိုင်သော် လည်း မဟောသဓာသုခမိန်၏ အာရုံထဲ၌ မူ တစ်ပြည်လုံးကို အသေးစိတ်မှတ်မိနေသည်။

မကြာခင်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ်ဦးစီးကာ နေပြည်တော် ကို အသစ် ထပ်မံတည်ဆောက် ထားခဲ့ချေသည်။

မူလမြို့ကြီးအောက်တွင် စဉ်းငယ်နိမ့်သော မြို့ငယ်တစ်ထပ်တည်ခဲ့သည်။ မြို့တံတိုင်း နှစ်ထပ်တို့တွင် တံခါး၊ ပစ္စင်၊ ပြ၊ တန်ဆောင်း၊ သူရဲပြေး၊ သူရဲခို၊ ရင်လျှောက် အလုံးစုံသော မြို့အဆောက်အအုံတို့ဖြင့် ပြည့်စုံစေခဲ့သည်။ မြို့အပြင်၌ လည်း ကျုံးခြောက်တစ်ထပ်၊ ညွှန်ကျုံးတစ်ထပ်၊ ရေသတ္တဝါပြွမ်းသော ရေကျုံးတစ်ထပ် ကျုံးသုံးထပ် ရံစေခဲ့သည်။ မြို့တွင် ၌ လေးထောင့်သဏ္ဌာန်ကန်ကြီးကို တူးဖော်စေပြီး

ရေမပြတ်နေစေအောင် ရေသွင်းကာ ရေလွှတ်ပြွန်ပေါက်များ အသီးသီး ဖောက်ထားခဲ့သည်။ ရှင်ရသေ့တို့ကို တောင်းပန် ဆောင်ကြဉ်းစေကာ ဟိမန္တာမှ ကုမုဒ္ဒရာကြာစေ့တို့ကိုလည်း ရေကန်များ တွင် စိုက်ပျိုး ခဲ့သည်။ မြို့ ပြင်လေးရပ်ရှိ ဇရပ်ဟောင်း ဇရပ်ပျက်များ ကိုပင် ခွင်းချန်မထား၊ အသစ်ဆောက်လုပ် ပြင်ဆင်စေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မိထိလာသည် တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံမှ လေ့သဘော၊ ကုန်သည်၊ လှည်း၊ ခြေကျင်ဝန်တင် ကုန်သည်အပေါင်းတို့ဖြင့် ယခင်ကထက်ပို၍ စည်ကားလာသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး လရောင် အောက်တွင် ငြိမ်းအေးစွာ အိပ်မောကျနေပေပြီ။

မဟောသဓာသုခမိန်သည် လေသာဆောင် ဆီမှခွာကာ ခန်းမထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စက်ရာဆောင်ထဲသို့ မဝင်သေးချေ။

ကျေးသားတမန် ဆောင်ကြဉ်းလာသော သတင်းနှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်လာသော အရာတို့ကို ဆက်စပ်သုံးသပ်ရဦးမယ်။ မိထိလာတစ်ပြည်လုံး ငြိမ်းအေးစွာ အိပ်မောကျနေခဲ့သော မိမိပါ အိပ်စက်၍ မ ဖြစ်သေး။ မိထိလာပြည်ကြီး၊ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းပြည်ကြီးအတွက် ယခုညကဲ့သို့ သော ချမ်းမြေ့စွာ အိပ်စက်ရမည့် ညပေါင်းများ စွာ ကို ဖန်တီးပေးနိုင်ရန် မိမိက နိုးကြားလှုပ်ရှား နေရပေမည် ။

သဗ္ဗာလီခေါင်းရင်းဘက်ရှိ သုံးချောင်းထောက် ရွှေရေး ကလပ်ပေါ်မှ စာချွန်ဘူးကို မဟောသဓာသုခမိန် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်သော လက်များ ဖြင့် စာချွန်ဘူးကို ဖွင့်သည်။ အထဲမှ စာချွန်ကို ထုတ်ယူသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ငါးရက်က ရောက်ရှိလာသော စာချွန်။

အရှင့်ထံ စာချွန် ဆက်ပါသည်။

ဤစာချွန်ကို ဆက်သသူမှာ အရှင်၏ အမှု တော် ပေးချက်အရ တစ်ရာသော ထီးဆောင်မင်းတို့၏ ပြည်နိုင်ငံအသီးသီးတွင် လျှို့ဝှက်အမှု ထမ်းနေသူ ကျွန်ယုံဖွားဖက်များ ထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

အကျွန်ုပ် လျှို့ဝှက်အမှု ထမ်းရသည့် ပြည်နိုင်ငံမှ ကပိလတိုင်း

ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ် နေပြည်တော် ဖြစ်ပါသည်။

အကျွန်ုပ် ခစားလျက်ရှိသော ပဉ္စာလရာဇ်မင်းသည် ယခုအခါ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ ရုံးစု၍ ဓား၊လှံ၊ လေး၊ မြား၊ လွှား၊ကာ၊ မီးပေါက် လက်နက်မျိုး တို့ကို ပြင်ဆင်စီမံလျက်ရှိပါသည်။

အကြောင်း မည် သို့ မသိပါ။

အရှင်အမှာ တော် အတိုင်းထူးခြားမှု များ ကို စုံစမ်းကြားသိရသဖြင့် သတိတော် ထားနိုင်ရန် ဤစာချွန်ကို ဆက်သရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာချွန်ကို ပြန်လိပ်ကာ ဘူးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

သူလျှို့အထောက်တော် ၏ စာချွန်ပါအကြောင်းအရာကို ကျေးသားတမန် စုံစမ်းခဲ့သော အချက်အလက်များ နှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါ ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်၏ သဏ္ဌာန်ရုပ်လုံးသည် ထင်ရှင်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

လူးလွန် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ၊ ပကတိတည်ငြိမ်တည့်မတ်စွာ တောက်လောင်နေသော ဆီမီးတိုင်၏ မီးညွန့်ကိုကြည့်ရင်း မဟောသဓာသုခမိန့်သည် စိတ်ထဲမှပင် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“စူဠနီဗြဟ္မဒတ်မင်းနဲ့ သင်နဲ့နှစ် ကိုယ်ကြား နားလေးဘက် လျှို့၊ ဝှက်တိုင်ပင်ခြင်းလို့ သင် ထင်ခဲ့တယ် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၊ အခု ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကျေးသားတမန်က သင်တို့ရဲ့ အကြံကို သိခဲ့ပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် နားခြောက်ဘက် တိုင်ပင်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကျေးသားတမန် ဆီကတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ် ကြားသိလာရတဲ့အခါ နားရှစ်ဘက်တိုင်ပင်ခြင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မကောင်းသော အမှု တစ်ခုအတွက် လျှို့၊ ဝှက်ခြင်းဆိုတာ မရှိပေဘူး။ နားရှစ်ဘက်ကနေ နားအရာအထောင် ပျံ့နှံ့ကြားသိစေတော့မယ် ဆိုတာကိုလဲ မိုက်မဲလှတဲ့ သင်မသိသေးဘူး ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်ကြီး။”

(၃)

ဟရိဇလပြည်သည် နယ်နိမိတ် သေးငယ်သည်နှင့်အမျှ စစ်သည် ဗိုလ်ပါ
လက်နက်အင်အားလည်း နည်းပါးသော မထင်မရှားပြည်ငယ်လေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့
နှင့်အမျှပင် တစ်သီးတစ်ခြား အေးဆေးစွာ နေထိုင်သည့် ပြည်ငယ်လေးလည်း ဖြစ်သည်။ သို့
သော် ယခုအခါ ဟရိဇလ၏ ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးမှု သည် ပျက်စီးသွားခဲ့လေပြီ။

နန်းမြို့ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းရံလာသော တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးကို
မဆိုထားဘိ အရှေ့ဘက်မျက်နှာကိုမှ ဆိုပိတ်ထားသော တပ်မသည်ပင်လျှင်
ဟရိဇလတစ်ပြည်လုံးရှိ တပ်အင်အားထက် သုံးလေးဆမက အင်အားကြီးမားနေသည်။

နန်းမြို့ ပြင်လေးရပ် တပ်မများ ဆီမှ စစ်မောင်းသံ၊ စစ်မြင်းသံ၊
စစ်ဆင်သံတို့သည် ဟရိဇလနန်းတော် တွင် :ထိ တိုးလိုမ့်ဝင်ရောက်လာနေသည်။ မင်း၊
မိဖုရား၊ မှူး မတ်ဗိုလ်ပါနှင့် ဟရိဇလပြည်သူတို့သည် နန်းဆောင်ခန်းမတစ်ဝိုက်တွင်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ စုဝေးရောက်ရှိ နေကြသည်။ မြို့ ကို အဝိုင်းခံထားရသော အရေး
အခင်းအတွက် မည် သည့်မှူး မတ်မျှ ဘုရင်ကို အကြံပေးလျှောက်တင်နိုင်ခြင်း မရကြသလို
ဟရိဇလ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း မည် သည့်အမိန့် ကိုမျှ မထုတ်ပြန်နိုင် ဖြစ်နေသည်။

မင်းနှင့်တကွသော ပြည်သူပြည်သားအားလုံးတွင် တူညီစွာ
ဖြစ်ပေါ်ကျရောက်နေသည်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် နန်းဆောင်၏ မြောက်ဘက်တံခါးဆီမှ တံပိုး ခရာသံများ
စူးစူးနစ်နစ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မင်းညီမင်းသားအချို့ က ဓားများ ကို
ဆွဲထုတ်ကာ တံပိုးခရာသံများ ထွက်ပေါ်လာရာ မြောက်ဘက်တံခါးဆီသို့ ပြေးသွားရန်
ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ဟရိဇလဘုရင်က လက်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ နေရာမှ မရွေ့ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ မင်းညီမင်းသားများ သည် ဓားအိမ်ထဲသို့ ဓားပြန်သွင်းကာ နေရာမှာပင် ပြန်ထိုင် လိုက်ကြရတော့သည်။

တံပိုးခရာသံများ နန်းဆောင်ဆီသို့ ပို၍ နီးကပ်ကျယ်လောင်လာသည်။ မြင်းခွာသံများ ကိုလည်း ကြားကြရသည်။ မြင်းခွာသံများ မှာ ခုနစ်စိုင်းလာသော အသံမဟုတ်ဘဲ လေးဘက်အသားကျစီးလာသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကြုံတွေ့ရတော့မည့်အရေး ကို အားလုံးတုန်လှုပ်တိတ်ဆိတ်စွာ ရင်ဆိုင်နေကြရဆဲမှာပင် မြင်းခွာသံတို့သည် နန်းဆောင် အပြင်တွင် ရပ်တန့်ငြိမ်သက်သွားသည်။

နန်းဆောင်တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသည်။

ပွင့်သွားသော တံခါးမကြီးမတစ်ဆင့် နန်းဆောင်တွင် သို့တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဝင်လာသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့ကို တံခါးမှူး များ ကလည်း တားဆီးစစ်မေးရန် သတိမရကြ။ တံခါးမအနီးမှ ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော် တပ်ကလည်း ခုခံခြင်းမပြုနိုင်။ သူတို့မှာ ဟရိဇလဘုရင်ထံမှ မည်သည့် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မရထားသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ၊ အသွေးအရောင် လက်လက်ထသော လက်နက်များ ဖြင့် ညှိုး ညှိုး ညံ့ညံ့အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ တပ်ဖွဲ့သည် နန်းဆောင်အလယ်လမ်းအတိုင်း အတွင်း သို့ ဝင်လာသည်။ တပ်ဖွဲ့၏ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာသူမှာ ကေဝဋ်ပုရောဟိတ် ဖြစ်သည်။

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် သံတမန်ကြီးများ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မည်သည့် လက်နက်မျှ ဆင်ယင်ထားခြင်း မရှိ။ သို့သော် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်နောက်တွင် လိုက်ပါလာသော ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသည့် စစ်သည်ကြီးမှာ မူ လက်နက်မျိုး စုံကို ချိတ်ဆွဲဆင်ယင်ထားသည်။ ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ စစ်သည်ကြီး၏ ဝဲယာလက်နှစ်ဘက်တို့တွင် တံခွန်နှစ် ခုကို ကိုင်ဆောင် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယာလက်တွင် အဖြူရောင်တံခွန်၊ ဝဲလက်တွင် အနီရောင် တံခွန်။

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ် ခေါင်းဆောင်သော တပ်ဖွဲ့သည် ဟရိဇလဘုရင် ရှေ့မှောက်သို့ ရဲဝံ့စွာ ပင် ချဉ်းကပ်နေရာယူလိုက်ကြသည်။ နူးထောက်ခြင်း၊ ဦးညွှတ်ခြင်းစသော ခန့်ညားသည့် အမူအရာမရှိ။ ဟရိဇလနန်းဆောင်ရင်ပြင်တွင် မိမိတို့၏ နေအိမ်ဧည့်ခန်းဆောင်အလား ပိုင်ပိုင်နင်းနင်းပင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ နန်းမြို့ ပြင်လေးဘက်လေးတန် အပိုင်းခံထားရသော ကြောင့် သွေးပျက်ထိတ်လန့်နေကြသည့် ဟရိဇလဘုရင်နှင့် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့မှာ လည်း ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်နှင့် စစ်သည်တော် အဖွဲ့၏ ရဲတင်းချင်းနင်းမှု ကို မှတ်တက်မိကာ အငိုင်းသား ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် ဝတ်ရုံအဖြူကို သိုက်မြိုက်ခမ်းနားသော အမူအရာဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လိုက်သည်။

“မြတ်သော ဟရိဇလပြည့်ရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုန်းတော် ကြီးသော ဥတ္တရပဉ္စလရာဇ် ပြည့်ရှင် ဂူဠနိဗြဟ္မဒတ် ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ရဲ့ ပုရောဟိတ်ကြီး ကေဝဋ်ဗြဟ္မဏ ဖြစ်ပါတယ်”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၏ အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသော နန်းဆောင်ထဲတွင် ပို၍ ကျယ်လောင်မြည် ဟည်းသွားလေသည်။

“ဝရဇိန်စက်သွားရွယ်ရာမှာ ဇွတ်ကာပိတ်ဆီးဖို့ မတတ်နိုင်သလို ဆင်မြင်းစစ်သည်ဗိုလ်ပါ သူရဲကောင်းအလုံးအရင်းအရာမှာ မည် သည့် မင်းမျှ တန်းရည်မတူနိုင်တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဧကရာဇ်မင်း မြတ် ဘုန်းစက်အာဏာတော် က ယခုအခါ ဇမ္ဗူ ဒိပ်တစ်ခွင်မှာ တစ်စတစ်စကျယ် ပြန့်သက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်က ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်းတို့ဟာ ဂူဠနိဗြဟ္မဒတ်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းအာဏာအောက်ကို လက်နက်ချအပ်ပျပ်ဝပ် ကျိုး နွဲ့စွာ ပဏ္ဏာ လက်ဆောင်အသီးသီးနဲ့ ကျွန်တော် ခံ ဝင်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်တယ်”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာ ပင် နန်းဆောင်အတွင်း ရှိ ပရိသတ်အားလုံးကို ဖြန့်ကြက်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်-

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်းကို သနားခြင်း ကရုဏာတော် ရှိပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက် စည်းစိမ် အသက်မပျက်စေဘဲ ငြိမ်းအေးစွာ သိမ်းယူ လက်ခံတော် မူပြီး လက်နက်နိုင်ငံ ပြုတော် မူခဲ့တယ်။ ယခု ဟရိဇလကို လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံထားကြတဲ့ တပ်တော် တွေ ဟာ ဂူဠနီဗြဟ္မဒတ်မင်းမြတ်ရဲ့ ကျေးတော် ခံ ကျွန်တော် မျိုး လက်နက်နိုင်ငံအချို့ ဆီက ပို့လွှတ်ဆက်သတဲ့ လက်အောက်ခံဘုရင့်တပ်မ တချို့ ဖြစ်ပေတယ်”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် အသံကို တစ်ဆင့်တိုး၍ မြှင့်လိုက်သည်။

“အခြား အခြားသော ပြည့်ရှင်မင်းတွေ လို အရှင်မင်းကြီးကလည်း လက်နက်ချအပ် ပျပ်ဝပ်ကျိုး နွဲ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် ပြည်သားပြည်သူတို့လည်း ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ၊ အသက်စည်းစိမ်လည်း မထိခိုက်မပျက်စီးဘဲ အေးချမ်းစွာ အရာရောက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်ုပ်လျှောက်တင် ချက်အတိုင်း မနာယူခဲ့ဘဲ ဆိုဆီးထောင်ထား ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ပြည်သားပြည်သူအသော င်း အသိန်းတို့လဲ သေကြေ၊ နိုင်ငံပြည်မြို့ လဲ ပျက်စီး၊ အရှင်ရဲ့ ထီးနန်းလဲ ကျိုး ပေါက်၊ အစခပ်သိမ်းဖောက်လဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်...”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်က နောက်ဘက်နားတွင် ရပ်နေသော တံခွန်ကိုင်စစ်သည်ကြီးကို မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြလိုက်ရာ စစ်သည်ကြီးရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ စစ်သည်ကြီးလက်ထဲမှ အဖြူရောင် နှင့် အနီရောင် တံခွန်နှစ် ခုကို ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်က လှမ်းယူကာတစ်ဘက်တစ်ချက်စီ ကိုင်ဆွဲလျက်...

“စစ်ကိုလိုလို့ ဆိုဆီးခဲ့မယ်ဆိုရင် အနီရောင် တံခွန်ကို အရှင်မင်းကြီး ရွေးချယ်ပါ။ အသာအယာ လက်နက်ချအပ် ပျပ်ဝပ်ကျိုး နွဲ့လိုတယ်ဆိုရင် အဖြူရောင် တံခွန်ကို ရွေးချယ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ ဂူဠနီဗြဟ္မဒတ် မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော် အရ ယခုလို လာရောက်ရာမှာ သီးခြားအမှာ စကား လျှောက်တင်လိုတာ ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အရှင်သခင် ဂူဠနီဗြဟ္မဒတ် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ဟာ ပင်ကိုအားဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော နှလုံးတော် ရှိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ အရှင်မင်းကြီးအနေနဲ့ အသာတကြည် ဝင်စားကျိုး နွဲ့လိုသော ဆန္ဒရှိပါက ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ် လက်နက်နိုင်ငံတော် ကြီးအတွင်း မှာ ရှိမြဲ စည်းစိမ်မပျက်

ဆက်လက်ပြီး သူကောင်းပြုခံရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်သော ဟရိလမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်
လာရောက်ရခြင်း စကားရင်းကို လျှောက်တင်ပြီးပါပြီ။ တံခွန်နှစ် ခုအနက် နှစ်သက်ရာကို
ရွေးချယ်ဖို့ ကတော့ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ကာ မူလနေရာမှာ ပင်
တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လိုက်လေသည်။

အဖြူရောင် နှင့် နန်းရင်ပြင်တွင် အစွဲအမြဲတည်နေသည်။

မှူး မတ်ဗိုလ်ပါအားလုံး၏ အကြံပြုသည် ဟရိလမင်းဘုရင်၏ လှုပ်ရှားလာမည့်
နှုတ်ခမ်းများ အပေါ်တွင် ကျရောက်နေသည်။ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက်
ဟရိလမင်းဘုရင် အသံပေါ်လာသည်။ တိုးတိတ်သော်လည်း အားလုံးကြားနိုင်သည်။

“အနီရောင် တံခွန်ကို ပြန်သိမ်း သွားပါ ပုရောဟိတ်ကြီး . . .”

ဟရိလမင်းပြည်ကို သိမ်းယူပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် မဟာသဓာ
သုခမိန်ထံသို့ ဥတ္တရပဉ္စလရာဇ် အထောက်တော် ထံမှ စာချွန်တစ်ခု ရောက်ရှိသွားသည်။

စူဠနိဗ္ဗာန်ဒုတိယမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင် ထီးဆောင်းမင်း အပေါင်းတို့ကို
လက်နက် နိုင်ငံပြု၍ အစဉ်တစိုက်သိမ်းယူခဲ့ရာတွင် ယခုအခါ တစ်ခုယုတ်တစ်ရာသော
မင်းနေပြည်တို့ကို လက်ဝယ်ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ဝိဒေဟရာဇ်တိုင်းတစ်ခုသာလျှင် အကြွင်း
ဖြစ်ပါတော့သည်။

မဟာသဓာသုခမိန်သည် မဆိုင်းမတွပင် အမိန့်သဝဏ် ပြန်လိုက်သည်။

ပဉ္စလရာဇ်မင်းကို ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်တို့၏ အမူအရာ အကြံအစည်ကို
မပြတ်စုံစမ်း ထောက်လှမ်း၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားထင်ရှားရှိလေတိုင်း

သတင်းပို့ဆက်၊ လုံ့လကြီးစွာ ထားလေသည်။

ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်ပြည်၏ နယ်နိမိတ်သည် နှစ် အနည်းငယ်အတွင်း မှာ ပင် တစ်ဟုန်ထိုး ကျယ်ပြန့်ကြီးမားလာသည်။ ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၏ တိကျသေသပ်သော ဥပါယ်တံမျဉ်အတိုင်းပင် အစခပ်သိမ်း အထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ဇမ္ဗူဒိပ်အပြင်မှ ထီးဆောင်းမင်းတို့သည် စစ်မက်ကို မေ့လျော့နေကြသည်မှာ ကားလကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နန်းတော် စောင့်တပ်၊ မြို့ စောင့်တပ်၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ် စသည်ဖြင့် အသီးသီးအသက ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားကြသည် မှန်သော်လည်း ထိုတပ်တို့ကို နယ်မြေချဲ့တွင် ရန် တစ်ပြည့်တစ်ပြည် စစ်ပြုရန် စသည့်စစ်ပွဲများ အတွက် အသုံးမပြုသည်မှာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ထီးဆောင်းမင်းတို့၏ ထိုတပ်အင်အားတို့မှာ စင်စစ် ပြည့်ရှင်ဘုရင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးကို ကိုယ်စားပြုသော ပြယုဂ် အင်အားသာ ဖြစ်သည်။ တပ်မများ အနေဖြင့်လည်း နယ်စွန့်နယ်ဖျားတွင် တစ်ခါတစ်ရံပေါ် တတ်သော ပုန်စားသူတို့ကို နှိမ်နင်းရသည့် အလုပ်လောက်သာ ရှိသည်။

ဇမ္ဗူဒိပ်ကား စစ်မက်ရေး အေးဆေးငြိမ်သက်ခဲ့ချေသည်။

စစ်ဆိုသည်မှာ မရင်းနှီး မကျွမ်းဝင်သော အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအခြေမျိုး တွင် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် ကပ်လတိုင်း၊

ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်ပြည်၏ ပိုင်ဆိုင် သမျှ စစ်အင်အားကို ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ လေးဘက်လေးတန် ပိုင်းရံခဲ့သမျှမြို့၊ တံတိုင်း၏ အပြင်တွင် ရုတ်ခြည်းပင်ကြောက်မက်ဖွယ် စစ်တလင်းပြုတော့မည့်အလား လှုပ်လှုပ်သံသံ ရှိစေခဲ့သည်။ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ်နှင့် ခြေကျင့်စစ်သည်တို့ကို လတ်ဆတ်စွာ လှုပ်ရှားပြစေလိုက်သည်။ တိုက်ခိုက်ခြင်းအရာနှင့် ဝေးကွာသွေးအေးနေခဲ့ကြသော အပိုင်းခံမြို့၊ နိုင်ငံများ မှာ

ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်၏ တစ်ခဲနက်သော စစ်အင်္ဂါရှေ့မှောက်တွင် ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားခဲ့ကြသည်။

အမေ့မေ့အလျော့လျော့ သတိပေါ်နေမိခဲ့ကြသော မြို့ နိုင်ငံတို့သည် စစ်အင်္ဂါကို ရုတ်တရက် မည်သို့ ခင်းကျင်းတုန့်ပြန်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်သည် တံခွန်အနီနှင့်အဖြူကို သယ်ဆောင်ကာ နန်းတော် အတွင်းသို့ ရဲဝံ့စွာ ချင်းနင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မဟာသုဒဿ နှစ်ကြိမ်တေး မန္တာတ်မင်းနှင့်မခြား မိမိ၏ အရှင်စူဠာဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ချီးမြှောက်ဖွဲ့ဆိုကာ ခန့်ညားရွံ့ရှားသွားအောင် ကြံဝါး ပြောဆိုလိုက်သည်။

ကေဝဋ်ပုရောဟိတ်၏ နှလုံးစွမ်းသေနင်္ဂကား ထိရောက်ခဲ့လေသည်။ ဇမ္ဗူဒိပ်ရှိ ထီးဆောင်းမင်းနိုင်ငံ

တို့သည်တစ်သီးတခြား အေးဆေးစွာ နေခဲ့သည့်အလျောက် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ မြေအပြင်ကို စစ်တလင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲရန်အလိုမရှိကြချေ။

ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်တပ်မကြီးကိုလည်း ရှိရင်းစွဲထက်ပိုမို၍ မဟာဧကရာဇ်၏ အကွော့ ဘဏီတပ်ကြီးအဖြစ် အထင်အရောက်သွားသည်။ မိမိတို့ထက် အဆမတန် အင်အားကြီးမား နေသည်ဟု ယုံစားမိသွားသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ...

နှစ်ခုသော တံခွန်တို့အနက် ငြိမ်းအေးစွာ အညံ့ခံခြင်း၊ ဘုန်းတော် အောက်သို့ အသာတကြည် ခိုဝင်ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုသော အဖြူရောင် တံခွန်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လျှင် ဥတ္တရပဉ္စာလရာဇ်တပ်မကြီးသည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းယူခဲ့လေရာ လက်နက်နိုင်ငံနယ်နိမိတ်ကြီးကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့တော့သည်။ မူလက မရှိခဲ့သော အင်အားလည်း တကယ်ပင် ရှိလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ပိုင်းရံသိမ်းယူခဲ့သော တိုင်းပြည်နိုင်ငံများတွင် ကေဝဋ်ပုရောဟိတ် ကြံဝါးခြိမ်းခြောက်လိုက်သော စကားသည် အမှန်အတိုင်း ပြောသော စကား ဖြစ်ပေသည်။

ကပိလတိုင်း ဥတ္တရပဉ္စလရား လက်နက်နိုင်ငံကြီး၏ အဝန်းအဝိုင်းတွင်
မပါဝင်သေးဘဲ တစ်ခုတည်း ကြွင်းနေသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသာ ရှိသည်။

ယင်းမှာ ဝိဒေဟရားတိုင်း မိထိလာပြည်။

